

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplinar-kommission (Austria) w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Mag. lic. Robert Koller przeciwko Rechtsanwaltsprüfungs-kommission beim Oberlandesgericht Graz

(Sprawa C-118/09)

(2009/C 141/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberste Berufungs- und Disziplinar-kommission

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mag. lic. Robert Koller

Strona pozwana: Rechtsanwaltsprüfungs-kommission beim Oberlandesgericht Graz

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywę 89/48/EWG⁽¹⁾ stosuje się do obywatela austriackiego, który:
 - a) ukończył w Austrii studia dyplomowe na kierunku prawo oraz uzyskał tytuł magistra prawa,
 - b) po złożeniu dodatkowych egzaminów na uniwersytecie hiszpańskim, których zakres kształcenia wynosił jednak mniej niż trzy lata studiów, uzyskał następnie od ministerstwa kształcenia i nauki Królestwa Hiszpanii, na mocy dokumentu uznania, uprawnienie do używania równoważnego austriackiemu tytułowi hiszpańskiego tytułu „Licenciado en Derecho”, oraz
 - c) poprzez zgłoszenie w madryckiej izbie adwokackiej uzyskał uprawnienie do używania zawodowego określenia „abogado” i wykonywał zawód adwokata w Hiszpanii faktycznie, a mianowicie przed złożeniem wniosku trzy tygodnie, a w odniesieniu do momentu wydania decyzji w pierwszej instancji przez najwyższą pięć miesięcy.
2. W przypadku, jeśli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy zgodna z dyrektywą 89/48/WE jest wykładnia § 24 EuRAG, wedle której ukończenie studiów prawniczych w Austrii, a także uzyskanie uprawnienia do używania hiszpańskiego tytułu „Licenciado en Derecho” po zdaniu dodatkowych egzaminów na uniwersytecie hiszpańskim w czasie krótszym niż trzy lata, także wówczas nie wystarcza do dopuszczenia do testu umiejętności w Austrii zgodnie z § 24 ust. 1 EuRAG bez wykazania wymaganej prawem krajowym praktyki (§ 2 ust. 2 RAO), gdy wnioskujący został dopuszczony jako „abogado” w Hiszpanii bez porównywalnego wymogu co do praktyki i wykonywał tam ten zawód przez trzy tygodnie przed złożeniem wniosku, a w odnie-

sieniu do wydania decyzji w pierwszej instancji przez najwyższą pięć miesięcy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 19, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-119/09)

(2009/C 141/49)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable

Strona pozwana: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ ma na celu wykluczenie w odniesieniu do zawodów regulowanych, których dotyczy, wszelkich zakazów o charakterze generalnym, niezależnie od formy danej praktyki handlowej, czy też pozostawiła ona państwom członkowskim możliwość utrzymania zakazów o charakterze generalnym w odniesieniu do określonych praktyk handlowych, takich jak reklama?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-120/09)

(2009/C 141/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. van Beek i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie dokonując transpozycji do prawa walońskiego art. 2 pkt f), j) i k) i pkt 4 pkt C Załącznika III do dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽¹⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska podnosi dwa zarzuty na poparcie swej skargi.

Z jednej strony zarzuca ona stronie pozwanej nietransponowanie do prawa regionu Walonii pojęć „składowisko podziemne”, „gaz składowiskowy” i „eluat” przewidzianych w przepisach art. 2 pkt f), j) i k) dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów. Komisja podkreśla znaczenie tych pojęć, które będąc pojęciami kluczowymi dla stosowania dyrektywy, zostały również użyte w innych przepisach przyjętych na jej podstawie i w ramach jej stosowania.

Z drugiej strony skarżąca wskazuje na fakt, iż w prawie walońskim nie zawarto żadnego przepisu dotyczącego wartości progowych, po przekroczeniu których można stwierdzić wystąpienie znaczącego negatywnego wpływu składowiska odpadów na jakość wód gruntowych. Przepis pkt 4 pkt C) Załącznika III do dyrektywy, który przewiduje opracowanie takich przepisów, ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej kontroli jakości wód gruntowych i w konsekwencji dla zagwarantowania ochrony środowiska, które jest głównym celem dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-121/09)

(2009/C 141/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 dyrektywy 90/314/EWG⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Ustanawiając termin trzech miesięcy, liczony od terminu przewidzianego na zakończenie podróży, dla celów przed-

łożenia wniosku funduszowi gwarancyjnemu dla konsumentów w dziedzinie pakietów turystycznych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 dyrektywy 90/314.

2. Artykuł 7 dyrektywy 90/314 stanowi, że organizator i/lub punkt sprzedaży detalicznej, będący stroną umowy, powinni na wypadek swojej niewypłacalności zapewnić dostateczne zabezpieczenie, umożliwiające zwrot nadpłaconych pieniędzy oraz powrót konsumenta z podróży. Zgodnie z dotychczasową wykładnią, dokonaną przez sąd wspólnotowy, przepis ten nakłada na państwa członkowskie zobowiązanie rezultatu, co powoduje, iż nabywcy imprezy turystycznej przysługuje prawo do skutecznej ochrony przed ryzykiem niewypłacalności i upadku organizatora a w szczególności zwrot wpłaconych pieniędzy i powrót z podróży.
3. Artykuł 8 zezwala państwom członkowskim na przyjęcie dalej idących przepisów, pod warunkiem że przepisy te oferować będą konsumentowi lepszą ochronę.
4. W niniejszym przypadku, zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze krajowe w trakcie postępowania w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, sporne przepisy włoskie mają na celu zapewnienie możliwości odzyskania przez budżet państwowy kwot zapłaconych konsumentom a zatem bardziej ochronę interesów finansowych państwa niż zapewnienie lepszej ochrony nabywców imprez turystycznych.
5. Mimo iż Komisja uznaje interes Włoch w zapewnieniu prawidłowego i zrównoważonego zarządzania funduszem gwarancyjnym poprzez ułatwienie możliwości wniesienia przez państwo o dokonanie restytucji przez podmioty zajmujące się działalnością turystyczną, stwierdza ona, że środek ten, ustanawiając peremptoryjny termin na złożenie wniosku do funduszu prowadzi do powstania warunku, który może pozbawić konsumenta praw gwarantowanych mu przez dyrektywę 90/314.
6. Prawdą jest, że, jak utrzymują władze włoskie, konsument nie może złożyć wniosku do funduszu od razu ani też nie przed powzięciem wiadomości o okolicznościach mogących stanowić przeszkodę dla wykonania umowy. W celu skorzystania przezeń z tej możliwości jest jednakże niezbędne aby posiadał on wiedzę na temat tych okoliczności. W tym względzie, z wyjątkiem sytuacji, w których niewypłacalność organizatora podróży jest ewidentna, gdyż została ona stwierdzona wyrokiem deklaratywnym, w przeważającej ilości przypadków konsument nie zwraca uwagi na to jak dokładnie przedstawia się sytuacja majątkowa tego podmiotu gospodarczego. Jest zatem normalne, że w pierwszej kolejności konsument zwraca się właśnie do niego w celu uzyskania zwrotu zapłaconych kwot, wysyłając w tej sprawie pismo, w razie konieczności wezwanie i wreszcie nakaz urzędowy. W ten sposób, ustanowiony w art. 5 decreto ministeriale nr 349/1999, trzymiesięczny termin może być w momencie składania wniosku do funduszu znacznie przekroczony, czego skutkiem byłoby pozbawienie konsumenta prawa do otrzymania zwrotu zapłaconych kwot.